

angrepet på det tyske hovedkvarter på Vågsøy. Før hadde han mer enn en gang kunnet jevne ut motsetningene mellom nordmenn og briter, mellom SOE og guttene i kompaniet. Nå var han borte, men motsetningene var igjen til stede.⁶⁰

Samtidig med angrepet på Måløy/Vågsøy rettet britene et annet raid mot norskekysten, «Operation Anklet» med Lofoten som mål for annen gang i 1941, fra 26.—28. desember. Som nevnt ovenfor ble den opprinnelige plan for en base ved Bodø eller på en av øyene skåret sterkt ned. Da «Anklet» kom til Reine og Moskenes i Lofoten 27. desember 1941, talte ekspedisjonen bare 300 mann, derav under major J. Watt Torrance 77 norske fra Kompani Linge. Alle sto under kommando av Rear-Admiral L. H. K. Hamilton. Styrkene møtte ingen motstand ved landgangen. De ble hilst velkommen av flere av de norske patriotene på disse stedene. Der var også dem som sa: «Dere er velkommen hvis dere er kommet for å bli. Men vi ønsker ikke et nytt Svolveær.» Flere stilte på oppfordring sine småbåter til rådighet og hjalp ellers styrkene til rette.⁶¹ Britene ga inntrykk av at de var kommet for å bli og traff også tiltak som tydet på at de innrettet seg på et lengre opphold.⁶²

Rear-Admiral Hamilton hadde også tenkt å bli en tid. Da han forsto at tyskerne samlet en større styrke mot ham, bestemte han seg imidlertid for å returnere. Plutselig og praktisk talt uten varsel dro «Anklet» bort fra Lofoten.⁶³ Ekspedisjonen brakte med seg 266 norske frivillige og seks NS-medlemmer, noe som de gjenværende norske patrioter fikk betale for i form av «Minister» Fuglesangs «jössing-lister» eller «gissellister».⁶⁴ De kraftige represaliene etterpå gjorde det ikke lett for britene å få de norske til å forstå at Hamiltons beslutning var diktert av nødvendighet.⁶⁵ For tredje gang på halvannet år måtte nordmenn på kysten se en britisk ekspedisjonsstyrke seile bort fra Norge. Det gjorde et forstemmende inntrykk på nordmenn både hjemme og ute.

De britiske raids mot Måløy/Vågsøy og Reine/Moskenes markerer en milepel i norsk okkupasjonshistorie i sin alminnelighet og i den militære motstands historie i særdeleshet. De var i seg selv operasjoner av liten militær verdi for britene. Men de ble årsaker til en rekke viktige avgjørelser av politisk og militær art i første halvår av 1942. Vi skal høre mer om disse nedenfor. Her skal vi bare antyde noen av følgene. Raidene utdypet kløften mellom nordmenn og briter når det gjaldt synet på den militære motstands mål og midler. De svekket på ingen måte det tyske militære forsvaret av Norge. Tvert om — de skremte i den grad OKW og Hitler at det tyske forsvaret av Norge ble særdeles godt utbygget for å